

Convertirea lui Gustav Hasselkuß

(O întâmplare din Wuppertal)

Acolo unde râul Wupper curge în multe meandre prin valea sa îngustă, frumoasă, este o casă mică, pe jumătate ascunsă de copaci, acoperită complet cu ardezie. Ferestrele vopsite în alb, cu obloanele verzi, dădeau întregului un aspect prietenos, așa că precis se putea gândi: Este bine să fii aici!

Căsuța aparținea țesătorului de panglici, Hasselkuß. Într-o anexă din spatele casei se aflau războaiele de țesut panglici, care de dimineața până seara făceau să le răsunе țăcănitul și erau deservite de Hasselkuß și de fiul său.

Acești Hasselkuß erau oameni harnici și onorabili, care se bucurau de respect general. Numai că în Wuppertalul „evlavios” s-a observat că țesătorul de panglici nu voia să știe nimic despre religie. Deja de mai multe ori, oameni tineri, care îl cunoșteau bine, când l-au întâlnit în drum spre oraș își permisese gluma să-i strige „Wuppertal-Muckertal” [Mucker = ipocrit, fățarnic] și apoi răsese pe sub mustață dacă Hasselkuß se înfuriase la cuvintele lor, vărsându-și focul cu privire la „evlavioșii” așa de puțin prețuiți de el și se înfierbânta, încât fața lui devenea roșie ca un rac fiert.

Gustav, care avea acum șaptesprezece ani, nu era nici el mai evlavios decât tatăl, dar el avea un fel mai liniștit, moștenire de la mama.

Într-o zi, Gustav fusese la unchiul său, în Barmen. Spre seară a pornit la drum spre casă. Atunci a venit spre el un bărbat tânăr, i-a dat un bilet și l-a invitat la hala orașului.

„La hala orașului?”, a ripostat Gustav mirat. „Ce să fac eu acolo?”

„Generalul von Viebahn vorbește acolo despre «Adevăratul creștinism»”, a fost răspunsul.

Gustav și-a zis: Să ascuți un general vorbind despre adevăratul creștinism trebuie să merite osteneala; și s-a dus cu el. N-a fost puțin mirat de oamenii mulți care umpleau sala mare a halei orașului și printre care a văzut un mare număr de fețe tinere, vioaie. Și felul vorbitorului l-a mirat și l-a fascinat în același timp. Așa nu auzise încă pe nimeni vorbind despre Cuvântul lui Dumnezeu. Generalul se pricepea să trezească conștiințe adormite. Sunt eu un creștin? S-a întrebat Gustav în timpul prelegerii. Da, așa se considerase până atunci; doar fusese botezat și confirmat. Dar aici i se spusese că pentru a fi creștin este nevoie de mai mult decât o simplă mărturisire. Niciodată nu auzise vorbindu-se așa de serios despre minciună și vanitate, așa de insistent despre relația oamenilor cu Dumnezeu, ca în ora aceea. S-a dus acasă foarte emoționat. A început să citească regulat Biblia și să se roage. După o vreme a primit prin credința în moartea jertfitoare a lui Isus, siguranța că păcatele sale erau iertate.

Acum era vorba să depună mărturie în fața tatălui despre schimbarea petrecută. Dar cum să înceapă aceasta? Se temea de tata. Nu va decurge așa de ușor.

Într-o seară, tata stătea ca de obicei în fața ziarului preferat, „Înainte!”.

„Tinere, aceasta trebuie s-o citești”, și-a întrerupt el dintr-odată lectura. „În Reichstag, Babel iar le-a tras o săpuneală zdravănă popilor.”

„Da, tată, aceasta nu este nicio ispravă, dacă te pricepi să sucești lucrurile sau chiar să le întorci de tot cu susul în jos”, a răspuns Gustav curajos. Tata a lăsat ziarul jos și și-a privit consternat băiatul.

„Și aceasta trebuie s-o faci Babel?”, a strigat el dintr-odată.

„Da, așa cred. Știu că Biblia este adevărată și vreau, de asemenea, să-L urmez pe Domnul Isus.”

Peste fața tatălui a trecut un impuls batjocoritor.

„Ia te uită, băiețuș! De unde ai scos-o?”

„Am fost în hala orașului și l-am ascultat vorbind pe generalul von Viebahn”, l-a informat Gustav.

„Atunci n-ai decât să..., dacă lași să-ți fie capul sucit de acest bigot de general!”

„Tată, capul nu mi l-a sucit. Dar a vorbit inimii mele și aceasta aparține acum Domnului Isus.”

„Ei, băiete, atunci mai am încă un frate, birtașul; deja de mult te așteaptă. Mi-a spus-o chiar de curând. Cât timp mai putem câștiga ceva cu războaiele noastre de țesut, nimeni nu știe. Poate se va termina în curând cu ele. Așa că pentru tine nu există nimic mai bun de făcut, decât să-ți schimbi îndeletnicirea și să devii birtaș. Aceasta aduce mai mult câștig decât să stai la războiul de țesut.”

Fața tatălui era așa de posomorâtă la ceste cuvinte, încât Gustav n-a îndrăznit să răspundă niciun cuvânt. Cu inima grea, s-a dus în dormitorul său.

Deja în ziua următoare, tata și-a tradus cuvântul în faptă. Gustav a ajuns la unchiul său, iar unchiul a ajutat și el „să-i iasă gârgăunii din cap”. El nu avea copii și știa să-l facă pe nepotul său să înțeleagă: dacă primea birtul, era un om făcut. El se pricepea, de asemenea, să-i dea tânărului de lucru în așa fel, încât nu-i mai rămânea timp să se lase în voia ideilor sale de bigot. Iar în orele libere se îngrijea pentru el de material de lectură ușor, distractiv. Biblia lui Gustav a dispărut subit. I se luase și el n-a mai recăpătat-o. Gustav s-a resemnat și n-a căutat altă Biblie. Dar odată cu Biblia părea că a dispărut și bucuria. La început s-a mai rugat. Dar rugăciunile sale deveneau scurte și superficiale. Lumea a întins curse în jurul său și acestea au devenit tot mai puternice.

Astfel au trecut ani. Din creștinismul lui Gustav nu mai rămăsese nimic, decât o formă goală. Oare crezuse cu adevărat vreodată? Abia dacă se putea considera posibil când vedeai cât de absorbit era de întreprinderea sa. Un birtaș, care îi era prieten, i-a dat-o pe fiica sa de soție și ca un birtaș cu stare bună, Gustav Hasselkuß a călcat pe urmele unchiului.

Nimic în viață nu este așa de schimbător ca fericirea. Această realitate a trebuit s-o afle tânărul birtaș în căsnicia sa. În primii ani totul a mers bine. Soarele părea, vorbind la figurat, să nu apună în micul său imperiu. Liesel, soția sa, i-a dăruit trei copii minunați, Edeltraut, Richard și Hans, care creșteau spre bucuria părinților.

Apoi a venit prima lovitură. Drăgălașa Edeltraut s-a îmbolnăvit de o meningită gravă. Știința medicală a eșuat. Copilul a murit după o suferință grea. La sicriul ei, tatăl foarte înfrânt a trebuit să se gândească în urmă, la timpul scurt în care inima îi fusese umplută de o pace care părea de nezdruccinat. Dar el a alungat gândul, așa cum se respinge ceva cu care se terminase pentru totdeauna.

A venit a doua lovitură, câțiva ani mai târziu. Richard, al doilea copil, un băiat vioi, odorul tuturor, s-a accidentat mortal. A fost așa: Richard era un adevărat artist la cățarat. Tatăl său se

bucurase suficient de multe ori de cutezanța și de dibăcia sa. Acum urmau să-i fie fatale. Într-o zi, Richard îl ajuta pe tatăl său la spălătul sticlelor. Atunci, acesta a fost chemat în sală. Această clipă a folosit-o Richard ca să se furișeze în micul său dormitor, sus în casă. Când tata s-a uitat după el, Richard s-a lansat, râzând, și a pornit în jos pe eșafodajul de șipci care se găseau pe casă. Deodată s-a auzit un trosnet, urmat de un strigăt îngrozitor. Tata și mama s-au repezit afară. Li se oferea o priveliște la care precis ar putea să i se oprească unuia bătaia inimii. Suportul se rupsese într-un loc și sârmanul băiat căzuse așa de jalnic de la o înălțime considerabilă pe un gard ascuțit de lemn, încât vârfurile se înfipseseră în trupul său. În strigăte îngrozitoare de durere, rănitul mortal fusese dus la spital. Dar încă înainte ca doctorul să fi putut să-l consulte amănunțit, viața zburase.

Durerea aproape că-l făcea nehibzuit pe Gustav. Se certa cu Dumnezeu. Cu ce meritase asemenea lovituri? Sigur, el nu era un om evlavios. În birtul său, uneori, lucrurile se petrecuseră de-a dreptul dezmațat. Dar el rămăsese mereu decent, foarte decent. Nu permisesese niciodată ca în casa lui să se chefuliască excesiv. Atunci de ce au venit toate acestea peste el?

Doamna Hasselkuß, Liesel cea veselă de altădată, se prăbuși complet sub noua nenorocire. Plânga zile întregi și venea mereu, mereu cu aceeași întrebare la soțul ei:

„O, Gustav, dacă i se va mai întâmpla ceva și lui Hans? Ce mă fac atunci?”

Sârmanul Gustav! Și inima sa avea nevoie de mângâiere. Atunci, cum s-o mângâie pe biata lui soție? El a pus să se confecționeze o piatră frumoasă în care erau dăltuite capetele ambilor copii și spera că această piatră comemorativă va exercita cu vremea o influență vindecătoare asupra mamei îndoliate.

Cu timpul s-a petrecut o anumită schimbare și cu doamna Hasselkuß. Într-adevăr, ea era cauzată mai puțin de zăbovirea la locul morții, decât relația cu soția unui vecin, pe care până atunci o evitase temătoare. Doamna Hilferich era, de fapt, o femeie evlavioasă, dar evlavia nu era potrivită într-un birt. Dar deoarece vecina avea o fiică de șaisprezece ani, care zăcea bolnavă fără speranță, doamna Hasselkuß se simțea obligată să facă o vizită la bolnavă. Cu ocazia acestei vizite a căpătat impresii ciudate. Adică, ea a găsit, spre uimirea ei, că fata bolnavă pe moarte nu era în niciun caz nefericită pentru soarta ei. De aceea se certa la fel de puțin cu Dumnezeu, ca și cu mama. Dimpotrivă, ea era fericită în speranța să părăsească în curând pământul și să poată să meargă la Isus. Cu experiențele lăsate în urma ei, nu era de mirare că pe doamna Hasselkuß o impresiona lăuntric o asemenea atitudine față de moarte. Gândurile ei au căpătat o altă direcție și în ea s-a trezit dorința: „Ah, dacă aș putea și eu să simt ca fata aceasta!” Din nefericire nu s-a ajuns acolo, să-L caute cu seriozitate pe Domnul Isus. Cum va fi cu băiatul ei cel mai mic, cu Hans al ei, aceasta era întrebarea temătoare de care nu scăpa.

*

Izbucnise războiul mondial. Uciderea cuplului prinților moștenitori austrieci în Sarajevo, dăduse imediat impulsul pentru acesta. Dar germanii care veneau din Rusia știuseră deja cu mult timp înainte să relateze despre măsuri febrile de înarmare și despre concentrare de trupe.

Și Gustav Hasselkuß trebuia să pornească. În ciuda celor patruzeci și trei de ani ai săi, tot mai putea fi folosit. El a participat aproape la tot războiul într-un regiment de rezervă.

Hans a rămas cu mama singuratică. El citea cu entuziasm rapoartele de război. Tata era acum deja un an pe front, iar el era încă acasă. Fiecare zi i se părea o nedreptate. Iarăși se căutau voluntari. Atunci, Hans n-a mai fost de oprit. În ziua următoare s-a prezentat la examinare.

„Sănătos. Dar pieptul este încă prea îngust”, a fost verdictul medicului de stat-major.

Atunci Hans s-a ridicat și a strigat:

„Dar pentru Crucea de Fier și pentru un glonț este totuși destul de lat.”

Medicul a privit cu plăcere la tânărul entuziast. Hans a fost acceptat.

Ce a însemnat despărțirea pentru sărmana mamă, cititorul poate să-și imagineze singur.

După încheierea instruirii a plecat pe front. Imaginile pe care Hans le vedea acolo depășeau în oroare tot ce-și închipuise. Dar strângea din dinți. Voia să-și facă datoria. După o bătălie victorioasă, el a putut să ia din mâna căpitanului său Crucea de Fier, clasa a II-a. Ah, n-avea s-o poarte mult timp. Fusese un cuvânt profetic, pe care îl rostise în ziua trierii. În una dintre următoarele lupte grele au fost pierderi mari. Printre primii pe care i-a lovit glonțul era și căpitanul așa de iubit de Hans. La încercarea de a-l duce înapoi, el a fost împușcat în piept.

Într-un spital de campanie din Flandra, glonțul a putut să fie îndepărtat, dar erau puține speranțe pentru menținerea tinerei vieți. Hans zăcea în patul său aproape absent, lângă el era un camarad necunoscut cu o împușcătură în cap. Trebuie să fi fost rănit foarte grav, deoarece capul forma, de fapt, un singur ghemotoc de bandaj. Pe la miezul nopții, Hans a văzut cum acest cap se ridică. Apoi a auzit un cântat ușor:

„Deci, ia-mi Tu, Doamne, mâna și mă condu,
Până voi isprăvi alergarea
Și ... Doamne Isuse ... Amin!”

Capul a căzut înapoi. Hans a observat: camaradul era mort.

„Deci, ia-mi Tu, Doamne, mâna!”, a meditat. Unde auzise totuși cântarea aceasta? Exact! O cântaseră în ultima oră de confirmare. Preotul mai adăugase: „Copii, există un singur Prieten de încredere pentru viață; Acesta este Isus. Luați-L cu voi. Atunci nu va trebui să vă plângeți de-o viață ratată.” El nu putea să spună că ascultase sfatul preotului. El nu putea vorbi despre Isus ca despre Prietenul său cel mai bun. Dacă ar trebui să moară acum, ca acest camarad de lângă el? Unde va merge atunci?

În dimineața următoare, declarat transportabil, fusese încărcat într-un spital-tren, care era destinat să ajungă la Mainz. Călătoria a decurs fără întrerupere, dar Hans zăcea slab și palid în patul său, nu ca un războinic acoperit de glorie, ci ca un copil mare, cu ochi mari, întrebători.

După consultație, o soră medicală prietenoasă s-a așezat pentru câteva clipe lângă patul său. Ea știa cum stăteau lucrurile cu tânărul războinic. Bătrânul medic-șef îi șoptise: „Păcat de tânăra viață! Dar se apropie încet de sfârșit.”

Probabil că Hans trebuia să fi făcut o față foarte chinuită, căci sora i-a ținut mâna și l-a întrebat unde-l doare. Atunci, el și-a pus mâna pe inimă și a răspuns pe un ton șoptit:

„Aici, soră, aici doare.”

„Acolo doare? Dar acolo n-ai nicio rană.”

„Ba da, soră, tocmai acolo. Acolo mă apasă, înăuntru, foarte adânc. Așa mă tem de ce va veni după moarte! Soră, știți ceva despre Isus?”

Slavă Domnului! Aici putea sora să ajute. A luat în mână Noul Testament și a citit din Evanghelia după Matei, vestirea nașterii Domnului Isus către Iosif, care se încheia cu cuvintele:

„și-I vei pune numele Isus;¹ pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale”. Apoi a răsfoit puțin mai departe și a citit din Evanghelia după Ioan, capitolul 3, al 16-lea verset. Ea l-a citit în stilul ei, și anume, în felul următor: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea – deci și pe Hans Hasselkuß -, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine – deci și Hans Hasselkuß -, crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

Sora s-a ridicat. „Acum trebuie să plec. Poți să mai meditezi puțin asupra celor citite. După aceea vin din nou.”

Hans zăcea foarte liniștit acolo, cu ochii închiși. Mâinile sale erau împreunate. Se ruga. Apoi a meditat asupra celor auzite. „El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.” Da, de o asemenea mântuirea avea și el nevoie. Știa ce este păcatul. Văzuse multe privind minciuna și murdăria și el însuși nu rămăsese liber de ele. O, el era un păcătos care avea nevoie de iertare. A trecut încet peste buzele sale: „Doamne Isuse, Te cunosc așa de puțin! Dar păcatul îl cunosc și vină am, de asemenea. Poți să mă ierți?” Lacrimile îi curgeau peste obrajii palizi. În clipa aceasta, sora Luise a venit din nou la patul său. Desigur, putea să bănuiască ce se petrece în sufletul tânărului și și-a luat încă o dată Noul Testament în mână. De data aceasta a citit două pasaje din 2 Corinteni 5: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile ...” și: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (versetele 19,21).

Atunci, Hans a luat mâna surorii și a spus tare:

„Soră, oricât de puțin înțeleg din aceasta, eu vreau, simplu, să cred că acestea sunt scrise și pentru mine.”

În după-amiaza zilei următoare sosi mama lui Hans, care fusese înștiințată telegrafic. Când și-a văzut copilul, ultimul ei copil, cu fața sa îngustă și cu ochii săi mari, și-a ascuns fața în pernele lui și a hohotit sfâșietor. Hans încerca zadarnic s-o liniștească pe cea care plângea.

„Mamă”, șoptea el, „doar ne avem din nou unul pe altul. Acum rămâi tu la mine și eu la tine.”

Ceva mai târziu a spus:

„Poate că eu mă apropii de sfârșit, mamă. Dar pentru aceasta nu trebuie să fii tristă. Acum Îl cunosc pe Domnul Isus și El a spus: «Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi».”

Mama Hasselkuß era consternată în durerea ei. Sora Luise a avut grijă de ea, a condus-o afară din cameră, a dus-o în propria ei odăiță și a culcat-o pe sofa. Sărmana femeie a zăcut acolo mult timp singură și și-a dus lupta grea până la capăt. Așa va fi: va trebui să-și dea și ultimul copil. Înfațișarea lui Hans, cuvintele și expresiile feței surorii, toate arătau că o îmbunătățire nu era de așteptat. Doar se temuse că așa va fi. Pe câți dintre tinerii voluntari nu-i secerase deja moartea, cea cu coasa. Și nenorocirea pentru Hans era hotărâtă. Acest gând n-o mai părăsise de când Richard își pierduse viața într-un mod așa de îngrozitor. Un lucru era ciudat: Hans însuși nu părea să fie deloc nefericit. A trebuit să se gândească în urmă, la vecina Anne. Cât de pașnic murise copila – plecase acasă, cum se exprimase doamna Hilferich! Da, și scumpul ei băiat arăta liniștit. Ochii săi mari nu arătaseră triști. Dimpotrivă, o expresie veselă era în ei. Aceasta o văzuse ea însăși printre lacrimile ei.

Când sora s-a întors după o vreme la ea, ea a întrebat:

„Soră, cum se face că Hans al meu a devenit așa de altfel? Pare să fie foarte fericit.”

---

¹ *Domnul* este mântuire.

„Da, dragă doamnă Hasselkuß, aceasta s-a petrecut foarte simplu. Hans a auzit că intenția lui Dumnezeu era să împace lumea cu Sine Însuși și de aceea L-a trimis pe acest pământ pe propriul Său Fiu, Domnul nostru Isus Hristos. Dar Hristos ne strigă și i-a strigat și lui: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Hans n-a lăsat să i se spună aceasta de două ori. El, pur și simplu, s-a predat Mântuitorului și acum are pace cu Dumnezeu.”

„Pace cu Dumnezeu! O, soră, aş putea să am și eu! Dar eu am împlinit patruzeci și cinci de ani și niciodată nu m-am interesat de Dumnezeu. Oare mi se va putea ierta o asemenea vină?”

„De ce nu, doamnă Hasselkuß? Domnul Isus doar n-a murit pentru cei cuminți. Apostolul Petru scrie: «Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu» (1 Petru 3.18). Și Pavel: «Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși» (Romani 5.6).

„Deci, atunci am și eu voie să mă adresez Lui?”

„Slavă Domnului că aveți voie s-o faceți! Domnul Isus Însuși spune: «Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară»” [Ioan 6.37].

Mama Hasselkuß era iarăși singură. Acum se gândea mai puțin la băiatul ei muribund, decât la propria ei vină înaintea lui Dumnezeu. Hans arăta așa de liniștit în fața morții, așa de tânăr cum era. Ea nu se gândea decât cu spaimă la moarte. Și teama ei devenea cu atât mai mare, cu cât răsfoia în continuare înapoi, în registrul de datorii. Contul debitor devenea tot mai mare, și înaintea lui Dumnezeu, și înaintea oamenilor. În cele din urmă, în necazul ei, a căzut în genunchi și I-a adus toată jalea ei, toată suferința ei, toate păcatele ei Aceluia care are pentru toate sfat și ajutor. Nu s-a cruțat. Ea a venit ca o păcătoasă zdrobită la Isus. „Doamne Isuse”, s-a rugat ea tare la încheiere, „dacă într-adevăr este așa, că Tu, Cel drept, ai murit și pentru mine, cea nedreaptă, atunci Îți voi aparține întotdeauna. Amin!”

„Amin!”, a reluat sora, care intrase neobservată și era îngenuncheată lângă ea. Braț la braț, cele două femei s-au dus la Hans. El vedea cu uimire transformarea care se petrecuse cu mama. Într-adevăr, lacrimile ei mai curgeau, dar fața ei nu mai avea expresia durerii deznădăjduite, ca mai înainte. Cu glas șoptit, Hans i-a povestit acum personal mamei cum devenise el fericit și ea a făcut același lucru. Și când imediat după aceea s-au mai întreținut puțin despre Domnul lor comun, în inima amândurora era pace.

În dimineața următoare a venit și tata, care imediat după trimiterea la spital al lui Hans fusese informat telegrafic despre rănirea gravă a fiului său și primise imediat concediu.

Hans dormea când tata a intrat la el. Fața îngustă era aproape transparentă. O pată mică, roșie, ardea pe obrazii palizi. Avea din nou febră. Emoționat, tatăl și-a privit fiul cel mai tânăr, care încă nu împlinise optsprezece ani și deja fusese sortit morții.

Cum fusese cu el când a fost la vârsta aceasta? O, el își mai amintește bine de activitatea sa la tatăl său; își amintea și acea vizită la hala orașului Barmen, de mărturisirea sa pentru Isus și apoi de toate cele ce urmaseră. Și pe când se gândea la ele, a trebuit să se rușineze de nestatornicia sa și de lașitatea sa. Și războiul îi vorbise cu limbajul său serios. El îi amintise și de moarte și trezise întrebări în el, al căror răspuns era amar. Fusese el pentru familia sa un îndrumător spre bine sau spre rău? A suspinat adânc.

Atunci, Hans a deschis ochii. Când l-a văzut pe tata, o strălucire veselă a trecut peste trăsăturile vlăguite. El i-a întins mâna și a șoptit:

„Dragul meu, dragul meu tată, ce frumos că pot să te mai văd o dată!”

Tata era prea emoționat ca să poată să răspundă vreun cuvânt. Printre lacrimi, el și-a sărutat băiatul pe frunte.

„Tată, știi și tu ce am?”

„Da, băiatul meu curajos, știi că ai Crucea de Fier.”

„Da, o am, într-adevăr și mă bucur pentru ea. Dar mai am încă ceva total diferit, tată. Îl am pe Isus. Îl cunosc ca Mântuitor al meu. Pentru Crucea de Fier i-am mulțumit căpitanului meu și trebuie s-o las aici. Dar Isus merge chiar El cu mine prin valea morții. Pentru aceasta Îi voi mulțumi veșnic lui Dumnezeu.

Tatăl a spus, plângând:

„Băiatul meu, când eram de șaptesprezece ani am crezut și eu aceasta, dar nu m-am ținut tare de ea.”

„Tată, ai crezut și tu și nu ne-ai spus niciodată nimic despre aceasta, nici lui Richard, nici mamei?”

„Cum aș fi putut, eu, apostatul, care renunșasem la tot, ca Esau, pentru o mâncare de linte?”

„O, tată, dacă este așa, atunci nu aștepta mai mult cu întoarcerea ta! Isus a murit pentru toți. Iată, aceasta am ținut-o minte în mod deosebit.”

A intrat sora Luise. O privire spre tânărul rănit i-a spus că aici erau schimbate ultimele cuvinte între tată și fiu. Hans se lăsase înapoi, pe perne. Ochii săi se voalaseră. Dar încă o dată a venit de pe buzele sale, cu o ultimă efortare:

„Nu-i așa -, tată -, tu vii – încă – astăzi?”

„Da, Hans al meu, încă astăzi! Trebuie și vreau să mă întorc la El.”

Încă o ultimă privire de dragoste profundă din ochii fiului, care se stingeau, l-a atins pe tată. Apoi s-au închis pentru pământul acesta.

Printre hohotele de plâns, tata și mama ținură mâinile copilului, până când sora Luise i-a luat și i-a condus afară pe cei profund doborâți.

În camera mică a surorii, bărbatul a strigat printre lacrimi:

„Liesel, de câte nu v-am lipsit, pe tine și pe copii! Ce mare este vina mea!”

Iubitoare, Liesel și-a privit soțul și a răspuns:

„Cu toate acestea, Domnul te iubește. Hans al nostru tocmai a plecat acasă în pace, în credința în Isus, iar eu am putut să găsesc ieri pacea. Inima mea este fericită în recunoașterea dragostei lui Dumnezeu.”

„Și tu, Liesel?”

El căzuse pe un scaun și și-a acoperit fața cu ambele mâini.

„Da, Gustav, și eu. Și dacă te întorci așa, simplu, cum am venit eu, atunci poți și tu să te lauzi cu Acest Mântuitor.”

Gustav Hasselkuß a mai avut ceasuri grele în ziua aceasta. Ca povara unui munte apăsa pe el și povara părea că-l strivește. Nenumărate păcate stăteau înaintea sa ca acuzatori. Dar cel mai rău era că i se părea că aude neconținut ca un ecou multiplu: „Laș, laș nenorocit!” Putea să-i fie

iertat acest păcat? Când sora Luise a adus cafeaua de după-amiază, ea a deschis liniștită Biblia și apus degetul pe Isaia 1.18. Hasselkuß a înțeles și a citit: „Veniți dar să ne judecăm, zice DOMNUL. Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna”. S-a făcut lumină în sufletul său? Și-a amintit o strofă. Cu glas tremurat a rostit-o pentru sine:

Vin la Tine-așa cum sunt.
Dragostea-Ți neegalată
Mântuirea mi-a adus.
Îndoiala-i alungată;
Doamne, Tu m-ai mântuit,
Mielule, să fii slăvit!”

Da, se făcuse lumină în sufletul său, și anume, încă în aceeași zi. Gustav Hasselkuß L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt și a devenit o certitudine fericită pentru el: am devenit un om nou în Hristos. Ca un vis confuz defilase viața sa trecută prin fața ochilor săi. Dar Dumnezeu trăsese o linie prin tot.

Gustav și Liesel au mers de atunci pe un alt drum. Ei au început o viață nouă. Dumnezeu a trebuit să vorbească foarte serios cu ei. El a trebuit să le ia cei trei copii. Cârciuma, înfloritoare altădată, era îndatorată. Ea a luat fabrica de bere ca principal creditor. Le-a rămas puțin. Dar era totuși atât cât să poată să deschidă o mică prăvălie care îi hrănea pe amândoi.

Dacă veneai în căsuța lor, găseai oameni fericiți și Gustav se așeza atunci cu plăcere la armoniu; cânta și la armoniu, și cu vocea:

Eu numai har am pe cărare, / Atâta timp cât sunt aici.
Deplină binecuvântare / Iubirea Ta sus îmi va da.
Chiar dacă totu-aici sfârșește, / Chiar dacă tot se clatină,
Al Tău har n-are stăvilare, / Iubirea Ta rămâne-n veci.

F. F.

Titlul original: „Gustav Hasselkuß’ Umkehr”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 57-74.